

Hajanaisia huomioita reserviläisammunnasta.

Unohduksia?

Harva harrastus vaatii toteuttajaltaan yhtä tinkimätöntä huolellisuutta kuin aseharrastus. Vaikka reserviläisyys useasti katsotaankin yhteiskunnassamme eduksi yksilön rehtiyttä ja huolellisuutta arvioidessa, on joukossamme valitettavasti sattunut joitakin harvinaisia unohduksia.

Yleisimpiä unohduksia lienee autuas aseiden varmistuksen päälle unohtaminen. Ai sitä henkilökohtaista häpeää ja kanssa-ampujien sisäistä riemua unohduksen sattuessa. Yhtä lailla yleinen on reserviläisten tapa jättää koko ase yleensä lataamatta. Heh! Ja taas pääsimme vinoilemaan, toki positiivisessa sävyssä tietenkin. Kyseisen kaltaiset unohdukset tuskin suurempaa vaaraa aiheuttavat, pois lukien unohtajalle syntyneet syvät henkiset arvet. Kuitenkin unohdukset aseharrastuksessa voivat olla kohtalokkaampiakin.

Vaarallisin unohdus oletettavasti on ampumatarvikkeen unohtaminen jonnekin. Esimerkiksi aseiden patruunapesään. Muistan tapauksen jolloin ”eräs kaverini” kylmälaukausta harjoitellessaan ampua pamautti .45 kaliiberin prinssinnakkia muistuttavan kuulaa omassa keittiössään. Kaikeksi onneksi laukaus osoittautui kohtalokkaaksi vain vaimon kasvispaistokselle, jonka edesmenosta ampujamme olikin salaa tyytyväinen.

Henkilökohtaisesti olen onnistunut kerran unohtamaan puhdistuspuikon kiväärin piippuun. Tarkan ja huolellisen tähtäyksen jälkeinen laukaus oli mieleen painuva. Rekyylistä toivuttuani näin teräslangan vinosti kieppuvan taululaitteiden suuntaan. Onnekseni ase kesti, itsetunnostani en ole niinkään varma. Joskus epähuomiossa olen unohtanut lataamastani revolverin patruunasta ruudin pois. Vaaraa tosin aiheutui vain lähimmille lapsille, jotka joutuivat kuuntelemaan suomalais-ugrilaisia voimasanoja takoessani messinkitangolla piippuun juuttunutta kuulaa pois.

Kerrassaan hauska unohdus sattui eräälle etelä-suomalaiselle perinneampujalle hänen saapuessaan suurin toivein kilpailuun tänne risukoitten keskelle. Pitkästä ajomatkasta selvittyään hän onnellisena esitteli illalliseksi varaamaansa ”lääkepullaan” sekä harvinaista perinne kivääriään. Toverin huomautettua lukon puuttumisesta muuten niin upeassa kiväärissä, ampujamme siirtyi hirveästi meluten lääkitsemään itsetuntoaan hieman ennenaikaisesti majoitusalueiden suuntaan.

Hehkuvat hylsy!

Jokainen laillani intohimoisesti ammuntaa harrastava reserviläishenkilö on harrastaessaan taatusti törmännyt ilmassa viuhuviin hylsyihin. Usein tietenkin nuo projektiilit osuvat kyllä viattomaan harrastajaan ja mahdollisimman mieleen jäävissä paikoissa tahi tilanteissa.

Muistuvimpia kohtaamisiani juuri aseista poistuneiden hylsyjen kanssa on useita. Pistoolirata väliseininen ei loppujen lopuksi tarjoakaan riittävää suojaa itselle tai vierustoverille. Yksi pirullisimmista germaanien luomista mekaanisista vempelistä on tietenkin Parabellum-pistooli. Sen riemastuttavin ominaisuus on sylkäistä sauhuava hylsy tavattoman rivakasti suoraan ylöspäin. Taivasalla ja taistelutilanteessa ominaisuudesta ei liene suurtakaan riesaa, mutta ratakatteen ohjaamana on hylsy onnistunut kimpoamaan ainakin seuraaviin paikkoihin. Kerran tuo messinkinen lieriö tipahti ryhdikkään verryttelyasuni kaulukseen niskapuolelle palaen suhahtaen niskavilloihini kiinni. Saanette arvata, ettei kilpasarjani loppu onnistunut odotusten lailla. Erään kerran hylsy napsahti kolmen kimmokkeen jälkeen himan valahtaneiden ampujanlasieni linssin taakse sihauttaen silmäluomeeni peukalonpään kokoisen vesikellon. Vierustoverini arvioivat reaktioajakseni vaatimattomat 0,002 sekuntia. Lasejani ei ole vielääkään löydetty ratavallin pensaikosta. Kauneimman koreografian sai aikaan hylsyn livahtaminen lökäfarmarihousujeni kauluksesta sisään. Ainoa hyvä puoli asiassa oli, ettei kyseessä ollut kansallisen sarjan kilpailu. Vaurioita tarkastelimme illalla vaimoni kanssa yhdessä huokaillen.

Olkoot nämä tapahtumat ojennukseksi sekä opetuksesi kaikille itselataavilla aseilla ampujille ja Parabellumin omistajille erityisesti. Älkäämme vähätelkö hehkuvan kuumen hylsyn maaliballistista tehoa. Siis suojalasit tiukasti päähän, housunkaulus kireämmälle ja ARMORIA-lippalakki nuppiin.

Asesepäntaitoa.

Reserviläisampuja on poikkeuksetta sisimmässään taitava asesepä. Yksikään tuliase ei sellaisenaan voi olla valmis tahi kilpailukykyinen saati riittävän ergonominen. Niinpä kunnon reserviläisampuja ryhtyy rohkeasti toimeen.

Ennen muinoin puihin tukkeihin tai kahvihin tärvättiin mahdollisimman irstaan väristä kittiä otetta parantamaan. Nyt ovat ajat toiset. Saatavilla on huikea valikoima uusia ihania tarvikkeosia. Toinen pelastus on innosta puhkuvalle pyssyniekalle ollut "grippiteippi". Tätä tarraa voi huoletta liimailla jokaiseen paikkaan, ja niin arvonsa tunteva RES-ampuja tekeekin.

Paikallisesti uusi muoti on saapunut SRA:n myötä. Kaikkea aseessa vähänkin liikkuvaa täytyy tietenkin keventää. Tämä trendi on taatusti ameriikkalaisten osavalmistajien mieleen. Tunnen joitain tapauksia, joissa pitkällisten supattelujen kautta salaperäisesti pälyiltyjen kevennystyöstöjen jälkeen painepesuria muistuttava kivääri on livauttanut radalla raikkaan sarjatulen päälle. Onpa joku kuulemma saanut päräytettyä tuuletusreiät kotitalonsa peltiseen saumakattoonkin. Jos muut sudenkuopat onnistuu taitavasti välttämäänkin, loppuu "stage" kuitenkin jossain vaiheessa kauniiseen helähdykseen, luistin osien kilinään tantereessa sekä monipuolisiin voimasanoihin punoituksen kera.

Äänenvaimentimet ovat luojan kiitos saavuttaneet paikkansa RES-ammunnassa. Oikea reserviläinen ei tietenkään tuhlaa ammusrahojaan rasvanäppisille sepille. Äkkiäkös piippuun kierteet sipaisee. Kerran kevätammunnoissa kuuntelin vieressäni erikoista laukausääntä. Räsähdyksen joukkoon oli salakavalasti kiemurrellut kilahduskin. Neljännellä laukauksella vaimennin lennähti vienosti savuten keväthankeen pystyyn noin kolmenkymmenen metrin päähän. Eipä silti, näky oli kieltämättä aika kaunis noin auringonpaisteessa.

Samainen seppä totesi kerran myös seuravaa: "Äkkiäkös kiikarinjalan Mosin-Naganttiin asentaa". Jalathan ruuvaillaan tietenkin patruunapesän päälle. Kierteet vain riittävän syvälle. Kaikeksi onneksi pesäpaineet purkautuivat ylöspäin eivätkä hölmistyneen seppämme naamatauluun. Kiikari tosin poistui paikalta vikkellästi vertikaaliseen suuntaan. Löytyy jos löytyy, kevvämmällä...

Loppuhuipennus!

Suksin siis kuuseen. Nuorena vetreänä reserviläisenä intoni ampumataidon ylläpitämiseen oli rajaton. Paukuttelin aseitani suuntaan jos toiseen, ja ympäristön suvaitsemattomuuden pakottamana suuntasin ampumaharrastuksineni Sydän-Savon synkimpään korpeen.

Pakkashuuruinen ilma siivitti vinhaa suksimistani. Vuosituhannen uusimman muodin mukainen "pakkashaalari" hiersi rivakasti nivusiani. Olin vakaasti

matkalla tuttuakin tutumman kesämökkini rantamaastoihin tarkkuuttamaan perinne kivääriäni. Ohimennen olin olalleni kerännyt myös pari metsästyksellisesti merkittävää tuliasetta. Mieleni oli seesteinen ja tyyni. Auringon helmet kirmasivat pitkin hankea, ja hikihelmet kokeilivat kaulukseni kestävyyttä. Alkupalvinen sää ei siis voinut upeampaa ammuntasäätä tarjota. Tuulen vinkuessa ja suksieni siteiden jäädyttyä pysähdyin henkeä salpaavan näyn eteen. Kotilahtemme niemekkeeltä avautui jyhkeä näkymä alas lahdelle, josta ampumapaikkaani pääsisin. Muutama suhahdus ja olisin omalla vapaasti isänmaallisesti sävytetyillä, paukahduksilta vapaalla vyöhykkeellä.

Otin tiukan syöksylaskijan asennon. Käänsin karvalakkini C-asentoon. Väänsin hampaani reserviläiseen virnistykseen ja annoin suksilleni lähtökäskyn. Oi, sitä tuulen suhinaa, ynnä vauhdin hurmaa. Lahden jää lähestyi vinhasti. Suuntasin sivakkani kärjet sopivaa rantapajukon aukkoa kohden ja huusin riemusta.

Uljas jääletuloni tyrehtyi m91 kiväärin kohtuulliseen pitkään piippuun. Kyykkyasennossa nykyaikainen taistelija unohtaa 1800-luvun lainalaisuudet, ja päädyin voimasanoja viljellen keskelle rantapajukkoa pää epähienosti itää kohti osoittaen. Jalkaväen ase oli simpauttanut huoltojoukkojen reserviläistä. Piippu oli erheyttänyt vakaan jäällelaskun kaarella pajukkoon tarttuessaan notkeisiin vesoihin..

Onneksi rakas mökkinaapurini saapui paikalle vesureineen sekä epähienoine huomautuksineen. Huomatkaa reserviläiset! Ei pidä aliarvioida suomalaisen pajukon olemusta ja sitkeyttä puolustustahtomme voimavarana sekä tässä tapauksessa vastustajana.

Nimim.

Välikorporaali Pentti Hilkuri